

Միքայել Նալբանդյան

Օշական

Օշական,
Վեհ հայերի գերեզման.
Ավերակ տաճարիդ մեջ
Մեսրոպի վայր հանգստյան,

Որ ազգին գիր պարգևեց,
Կյանք տվեց հայոց լեզվին,
Ազգը նորա զլացավ
Գիր ընծայել անշուք շիրմին:

Խարխալյալ տաճարի մեջ,
Քրիստոսյան սեղանի տակ,
Ննջում է այն մեծ հայրը.
Օշակա՛ն, քեզ փառք պարծանք:

Բայց ազգին, որ նա սիրեց,
Որի համար շատ քրտնեցավ,
Այդ ազգին ես չեմ ներում,
Որ Մեսրոպին այդպես մոռցավ:

Գետնափոր այն բեմի տակ
Սողալո՞ւ պետք էր մտնել.
Կամ անթափանց խավարում

Քարը մոմո՞վ տեսանել:

Ո՛հ, Մեսրոպ, ների՛ր դու ինձ,
Իբրև որդու քո ազգի.
Ապերախտ եմ առաջիդ,
Որպես անգամ ամբողջի:

Օշակա՛ն,
Վեհ հայերի գերեզման,
Քո ժայռից ես ցած իջա,
Ուստի հերոսն մեր Վահան:

Բայց Վահան դեռ նայեցավ
Եկեղեցուն, որ շինեց.
Նա տեսավ շքեղ տաճար
Ու դեպի նա աղոթեց:

Իմ աչքին ի՞նչ երևեց,
Մի շինվածք կիսակործան,
Որի գլխին կորացած
Երկաթյա խաչ քրիստոսյան:

Դարավոր փռվով ծածկած
Տաճարի պարսպի տակ,
Կա մի ծակ, ուր օձի պես
Կարե մտնել մարդ միայնակ:

Առ խարխափ շոշափելով
Գտնում է այն ծակի մեջ
Քարի ծայր... անգիր, անհուշ...
Այդ ի՞նչ քար է այդպես անտեր:

Լսելով պատմում է քեզ

Գյուղական խեղճ քահանան,
Թե այնտեղ ամփոփված է
Մեր քաջ Վահան Մամիկոնյան:

Որ ազդին կյանքը տվեց,
Հայրենիքին կացավ պաշտպան.
Ազգը նրան զլացավ
Կառուցանել մի գերեզման:

Օշակա՛ն,
Վեհ հայերի գերեզման.
Բողոքի՛ր մինչև երկինք,
Ընդդեմ այս տմարդության:

Բարձրաբերձ քո ժայռերից
Արժաթալիք մեր Քասաղը
Թնդալով անցնում է,
Մինչև Վարդգեսի ավանը:

Նվիրական այն հին գետին
Հանձն արա՛ ալիքներին
Հասցրնել քո գանգատը
Էջմիածնյան վեհապետին: